

Ængstelse særlig hos Det forenede Dampskibsselskab og derefter hos Fællesrepræsentationen, der i øvrigt først havde behandlet Sagen og fuldstændig sluttet sig til Forslaget. Man havde erfaret, at der i Sverige var opstaaet Ængstelse med Hensyn til dette Punkt, og man vidste, at der ogsaa i Norge var kommet Uro paa dette Punkt. Man opfordrede derfor Ministeriet til at komme med den Ændring, hvorefter denne Bestemmelse blev strøgen. Dette blev ogsaa gjort, og Sagen foreligger altsaa nu med fuld Tilslutning fra Fællesrepræsentationen. Det er et internationalt Spørgsmaal, som foreligger, og det vil være overordentlig ønskeligt at faa Lovforslaget ført igennem allerede i denne Samling. Der har fra England været forespurgt, om Danmark havde sluttet sig til Brysseler-Konventionens Ordning, og i det hele maa det for Danmark som en lille Nation være af Vigtighed i saa stort Omfang som muligt at have internationale Bestemmelser, saa at vi ikke ved vore Regler komme til at staa alene og i Modstrid til de store Magter. England har erklæret sig for Brysseler-Konventionen, som den foreligger, og det er altsaa det samme Forslag, jeg her tillader mig at anbefale til det høje Ting.

Birch: Det foreliggende lille Lovforslag er for den Del af vort Næringsliv, som det har med at gøre, af ret stor Betydning, allerede af den Grund, at vi Gudskelov her i Landet have en vel udviklet Skibsfart, og fordi vi her have en Række farlige Kyster, hvor man Gang paa Gang har med Bjærgning af Gods og Menneskeliv at skaffe, og endelig fordi vi her i Landet have en Bjærgningsentreprise, der er af meget betydeligt Omfang. Det foreliggende Lovforslag er udarbejdet af delegerede fra de interesserede Næringer og tiltraadt af disse Næringers Organisationer. Jeg anser det derfor for at være af stor Betydning, at Lovforslaget bliver ophøjet til Lov allerede i indeværende Samling.

Det er kun kort Tid, som dette høje Ting faar til at beskæftige sig med denne Sag, men det forekommer mig, at man kan finde nogen Beroligelse deri, at Lovforslaget bygger paa en international Konvention, der er vedtagen af 24 interesserede Lande paa den tredie internationale Søretskonference i Bryssel i 1910. Derefter er det foreliggende Lovforslag udarbejdet i Samarbejde mellem delegerede fra de tre nordiske Riger, og endvidere er det bearbejdet i Handelsministeriet og endelig

i det høje Landsting. Det forekommer mig derfor, at det har været Genstand for en saa grundig Behandling, at vi her i Tinget tør gaa forholdsvis let over den videre Behandling, og jeg vil haabe, at denne vil forme sig paa en saadan Maade, at der ikke bliver vedtaget Ændringer, som kunne hindre, at Danmark kan tiltræde den internationale Konvention, som den foreligger vedtagen af de 24 Lande.

Jeg skal i alt væsentligt henholde mig til, hvad den højtærede Minister har fremført, og kun tillade mig at fremdrage et enkelt Punkt, der ikke er blevet berørt her, men som er blevet berørt af en hervedværende Højesteretssagfører som Repræsentant for fremmede Assuranceselskaber. Fra den Side klager man over, at den gamle § 227 i Søloven ganske skal ophæves. Den gik ud paa, at hvis en Overenskomst mellem Bjærg og den bjærgede gaar ud paa, at „Bjærgeløn skal fastsættes ved Voldgift eller paa anden lignende Maade, er den ikke bindende for den, der skal betale Bjærgelønnen, naar han inden 14 Dage efter Overenskomstens Afslutning opsiges denne“. Det vil med andre Ord sige, at hvis Skipperen under Nødtilstand gaar ind paa en Overenskomst, efter hvilken Bjærgelønnen skal fastsættes ved Voldgift, kan Rederen uden videre opsiges Overenskomsten, som om den aldrig havde eksisteret, naar det blot sker inden 14 Dage efter Overenskomstens Afslutning. Denne Paragraf er falden ud, og i dens Sted findes der i den nye § 227 Bestemmelser i første og andet Stykke, af hvilke særlig første Stykke sigter paa det Forhold, om hvilket der her er Tale. Dette Stykke gaar ud paa, at „Overenskomst om Bjærgning, der er truffen, medens Nød stod paa og under Indflydelse heraf, kan enhver af Parterne forlange tilsidesat eller ændret af Retten, for saa vidt det skønnes, at de aftalte Vilkaar ikke stemmer med Billighed.“ Der er altsaa her ikke Tale om, at en Overenskomst, der gik ud paa en Voldgiftskendelse, uden videre kan omstødes. Fra den Side, jeg nævnedes før, hævder man, at dette er ubilligt, idet Paragraffen i begge Affattelser har til Formaal at beskytte den bjærgede mod under Nødsforhold at blive tvungen til noget, som han under andre Omstændigheder ikke vilde gaa ind paa, og man hævder, at paagældende Voldgift maaske nok ikke tør siges at være ensidig, men at det dog er uheldigt for den, der skal betale, at han er afskaaren fra, saaledes som det sker ved Retten, at føre Vidner og afskaaren fra